

Arrest

nr. 267 667 van 1 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat C. PONSARTS *loco* advocaat G. KLAPWIJK, in opvolging van advocaat TENDAYI wa KALOMBO, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 17 november 2017 België binnen met een paspoort en verzoeken op 1 december 2017 om internationale bescherming. Op 9 september 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. G. O. (...), verklaart geboren te zijn te Santa Rosa De Cabal (Colombia) op (...) 1994 en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U heeft twee zussen en een halfbroer. Zij wonen allen nog in Colombia, evenals uw vader. Met uw vader heeft u al jaren geen contact meer. Uw moeder, M. O. O. G. (...), is hier bij u in België. Als kind woonde u in het departement Tolima, waar jullie omwille van het toenmalig gewapend conflict zijn moeten vertrekken in 2006. Jullie werden erkend als ontheemden en woonden achtereenvolgens in Pereira en Marsella, in het departement Risaralda. Marsella was uw laatste verblijfplaats in Colombia. U liep school tot de leeftijd van twaalf jaar, daarna werkte u op de velden.

Uw moeder woonde van 2013 tot 2015 in Bogota, waar ze werkte als huishoudhulp. Ze keerde terug naar huis omdat u zich inliet met lokale delinquenten en drugs gebruikte. In de wijk waar u woonde maakte u deel uit van een bende jongeren die zich bezig hielden met criminele activiteiten zoals drugshandel, afpersing, inbraak, huurmoorden en prostitutie. Deze zaken heeft u met uw eigen ogen gezien. Er gingen ook geruchten dat u zelf drugs verkocht, hoewel dat nergens op gebaseerd is. Als drugsgebruiker kwam u wel vaak in aanraking met de politie, die zelf niet zuiver op de graat is: ze verkopen in beslag genomen drugs door of proberen in opdracht van drugsdealers te achterhalen wie er uit de biecht klapt. Uw moeder van haar kant zette zich in bij een vereniging voor ontheemden en het wijkcomité dat onder meer probeerde om jongeren van straat te houden door bv. sportactiviteiten te organiseren en psychologische hulp aan te bieden. Uw moeder klaagde vaak over de overlast die deze jongeren haar bezorgden: zo gebruikten ze 's nachts drugs voor haar woning of was er te veel lawaai. Ze sprak er de jongeren over aan, maar omdat dat niet hielp belde ze vaak de politie en diende ze uiteindelijk klacht in bij het openbaar ministerie. Dit had tot gevolg dat uw moeder nog meer werd lastig gevallen: er werd tegen jullie huis geplast, vensters werden stuk gegooid ect. Uw vrienden spraken u aan op het gedrag van uw moeder, en u voelde de nood om haar te verdedigen. Dit leidde ertoe dat u met uw vrienden vocht, zelfs met machetes. Ook raakte u betrokken in een gevecht met iemand die werkgereedschap van u had gestolen. De moeder van deze persoon bedreigde u hierop met de woorden dat ze u kapot zou maken. U begon afstand van de bende te nemen op het moment dat u begon te werken voor J. F. (...), zo'n vier maanden voor uw vertrek uit Colombia. J. F. (...) is een vriend van u die naar dezelfde kerk gaat als uw moeder. Hij bood in het informele circuit leningen op korte termijn aan tegen hoge rente. Uw taak was om mensen geld te gaan brengen en afbetalingen te gaan ophalen. Wanneer de mensen niet konden terugbetalen moest u dit melden en zou iemand anders dat probleem oplossen. Kort voor uw vertrek beseftte u dat hij in werkelijkheid deel uitmaakte van de Gota Gota, een illegale organisatie die in verschillende landen ter wereld geld uitleent tegen woekerintresten. Eerder had u in de waan verkeerd dat J. F. (...) zijn eigen geld uitleende. U vroeg de toelating om een maand op vakantie te gaan. U wou een tijdje naar Bogota gaan om de aanhoudende ruzie met de plaatselijke bende te doen bekoelen. J. F. (...) zou in tussentijd uw klanten van u overnemen.

U vertrok samen met uw moeder uit Colombia op 16 november 2017. Op 17 november 2017 kwamen jullie in België aan. Jullie dienden op 01 december 2017 een verzoek tot internationale bescherming in. U stelt in de eerste plaats niet te kunnen terug keren naar Colombia omdat u vreest de jongens van de wijk opnieuw tegen te komen.

Later in december 2017 sprak u met J. F. (...), die u vertelde over zijn nieuwe wagen en het appartement dat hij had gekocht. In februari 2018 contacteerde J. F. (...) u opnieuw. Hij vertelde u dat hij problemen had gekend zonder in details te treden, en zei dat hij ondertussen in de VS een asielaanvraag had gedaan. J. F. (...) vroeg u om geld, maar u was niet in een positie dat u hem financieel kon bijstaan. In maart of april had u nog eens contact met J. F. (...). Hij vertelde u dat hij geld had gestolen van de organisatie Gota Gota om de auto en het appartement te kopen. Daardoor was hij er niet in geslaagd om al het geld terug te betalen dat door zijn handen was gegaan. De Gota Gota hadden J. F. (...) bedreigd en een ultimatum gegeven: binnen drie dagen moest alles terugbetaald zijn. J. F. (...) was toen onmiddellijk vertrokken uit Colombia en reisde naar de VS. Hij waarschuwde dat u ook moest weggaan uit Colombia.

U vreest daarom ook dat Gota Gota u of uw familie iets zouden aandoen omdat u samenwerkte met J. F. (...), die hen bestolen heeft.

Sinds juni of juli 2018 kwamen er mensen langs bij uw zus, die nog altijd in Marsella woont. Zij vroegen herhaaldelijk naar u en lieten uiteindelijk verstaan dat het ging om geld en dat ze het niet zo zouden laten.

In oktober of november van 2018 of 2019 sprak u nogmaals met J. F. (...) om te vragen wat er precies was gebeurd. U wilde dat hij zou uitleggen dat u niets te maken had met het geld dat verdwenen was. Sindsdien laat J. F. (...) niet meer van zich horen.

Ter staving van dit verzoek legde u uw paspoort neer, en het paspoort van uw moeder, alsook jullie identiteitskaarten en een van apostille voorziene kopie van uw geboorteakte. Op 02 december 2018 legde uw moeder twee fotokopies van documenten met apostille neer: één document aangaande haar blanco strafregister, het andere betreft een raadpleging van het register van slachtoffers waaruit blijkt dat ze in 2006 werd ontheemd. Ook u legde twee fotokopies van documenten met apostille neer: één document aangaande uw blanco strafregister, het andere betreft een raadpleging van het register van slachtoffers waaruit blijkt dat u in 2006 werd ontheemd. Uw moeder toonde tijdens haar persoonlijk onderhoud ook een kopie van een brief van de Mesa Nacional en twee foto's van een beschadiging aan jullie voordeur. Op 21 december 2018 voegde u via e-mail een kopie van een klacht toe aan uw dossier. Op 29 december 2018 legde via e-mail ook nog een kopie van een visum op naam van J. F. T. M. (...) neer, samen met twee foto's. Op 25 november 2019 legde u twee bijkomende documenten neer: één over uw werk in België en één over de lessen Frans die u volgde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

In eerste instantie moet in dat kader worden gewezen op de centrale vraag wie jullie precies vrezen in Colombia. Er mag van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat die van bij het begin van de procedure duidelijke en consistente verklaringen aflegt over de vrees die hij of zij koestert in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft. Bij DVZ verklaarde u te vrezen te zullen worden vermoord door een bende waarvan u denkt dat ze "La Cordillera" noemt. Deze bende had gereedschap van jullie gestolen en toen u benedeleden over dit misdrijf aansprak kreeg u problemen met hen, die escaleerden tot jullie huis werd beschoten. Uw moeder vond het voor u te gevaarlijk om te blijven en met de hulp van jullie kerkgemeenschap konden jullie Colombia ontvluchten (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uw moeder geeft evenwel een andere versie van jullie beweerde problemen met deze bende: zij zegt dat jullie problemen kregen met figuren in het drugsmilieu dat u frequenteerde. U kampte immers met een verslaving aan diverse verdovende middelen. Uw moeder wilde dat u van de drugs af zou geraken en dat de dealers en junkies zouden vertrekken uit de wijk, wat haar op een ramkoers met deze delinquenten zette. De problemen van uw familie namen toe nadat er gereedschap werd gestolen. U probeerde tussenbeide te komen maar werd zelf bedreigd door de benedeleden, die een kogel hebben afgeschoten op jullie deur. Omdat de overheid samen heult met deze bende had het geen zin om bij politie of parket klacht in te dienen. In het licht van deze moeilijke situatie zijn jullie met de hulp van de kerkgemeenschap vertrokken uit Colombia (DVZ moeder, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Zij blijft ook tijdens haar persoonlijk onderhoud bij deze versie van de feiten en bevestigt dat ze voordien alle redenen van haar vertrek uit Colombia heeft kunnen vertellen bij DVZ, waar haar interview heel goed verlopen was (CGVS moeder, p.3). Zelf wilt u verzekerd worden van het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p.2) alvorens u stelt niet alle redenen van uw vertrek uit Colombia te hebben kunnen vermelden bij DVZ in aanwezigheid van uw moeder (CGVS 1, p.3). Daarbij moet al worden opgemerkt dat deze uitleg maar weinig kan overtuigen aangezien uw moeder openlijk vertelde dat jullie problemen hadden met de mensen van wie u drugs kocht en met wie u drugs

gebruikte, terwijl u deed uitschijnen dat het ging om een criminele bende waarvan u niet precies wist wie ze waren. Tijdens uw persoonlijk onderhoud vertelt u dan eerst over uw problemen met de politie en de hechte banden tussen politie en criminelen, zaken die uw moeder volgens u niet kan geloven (CGVS 1, p.4). Met deze verklaringen stelt u zich evenwel op dezelfde lijn als hetgeen uw moeder al van bij het begin van de procedure verklaarde: dat de politie medeplichtig is en niets doet (DVZ moeder, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS moeder, p.8-9, 12). Het valt trouwens niet in te zien waarom u zou denken dat uw moeder niet weet in welke kringen u bewoog en wat voor problemen u daardoor kende, aangezien dat volgens jullie beide de reden is dat uw moeder terugkeerde vanuit Bogota (CGVS 1, p.4; CGVS moeder, p.10). Dat u zich bij DVZ geremd voelde door de aanwezigheid van uw moeder kan dan ook niet gevolgd worden. Gevraagd om tijdens uw persoonlijk onderhoud de redenen uiteen te zetten waarom u bent gevlucht uit Colombia verwijst u enkel naar jullie conflict met lokale criminelen (CGVS 1, p.7-8), waarbij u beweert dat het gaat om een plaatselijke bende die eigenlijk geen naam heeft (CGVS 1, p.8). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op 02 september 2020 verklaart u abrupt dat de lokale bende met wie jullie problemen hadden deel uitmaakt van een grotere organisatie die actief is in acht departementen van Colombia (CGVS 2, p.8) en dat ze onder leiding staan van iemand die bij het gerecht werkt of in de politiek actief was en die banden heeft met maar liefst vier criminele bendes: Centauros, La Oficina, La Cordillera en de FARC. De naam van deze leider kan u zich evenwel niet herinneren, maar hebt u ooit gelezen in een nieuwsbericht (CGVS 2, p.11). U hebt ook geen idee bij welke van deze genoemde bendes uw criminele jeugdvrienden waren aangesloten (CGVS 2, p.11). Een en ander druist lijnrecht in tegen uw eerdere verklaringen en die van uw moeder, dat jullie een aanslepende ruzie hadden met een plaatselijke straatbende (CGVS moeder, p.8,9; CGVS 1, p.8). Wanneer u verderop in uw eerste gehoor werd bevraagd over de gota a gota, stelt u dat uw moeder daarvan niet op de hoogte is (CGVS 1, p.11). Dat is evenwel in strijd met de feitelijke vaststellingen: uw moeder verklaarde wel degelijk dat u in de maanden voor uw vertrek in de gota a gota werkte als geldkoerier en ze maakt zich duidelijk geen illusies over wat er allemaal met dergelijke woekerleningen gepaard gaat (CGVS moeder, p.5-6). Het is pas wanneer u herhaaldelijk de vraag voorgeschoteld kreeg om te verduidelijken wat uw probleem met de woekeraars was, dat u plots verklaart dat ze u willen vermoorden omdat u bent vertrokken zonder dat u uw rekeningen met hen hebt vereffend. Vanwege de problemen met de lokale bende had u uw opdrachtgevers laten weten dat u enkele weken vakantie moest nemen. In uw afwezigheid zou uw directe baas, J. F. (...), de leningen die u beheerde van u overnemen. Nadat u in België was toegekomen hoorde u echter van J. F. (...) dat die heel veel geld verloren had. J. F. (...) was zelf vertrokken naar de VS, waar hij asiel aanvroeg, en hij waarschuwde u toen om niet terug te keren (CGVS 1, p.12). Om die reden kan u niet terug naar Colombia. U weet evenwel niet wie er aan het hoofd stond van de organisatie waarvoor u werkte (CGVS 1, p.13). Daarbij moet trouwens worden opgemerkt dat u zelf steevast verwijst naar de Gota Gota als de organisatie waarvoor u werkte (CGVS 1, p.7,8,11,12,13,15). Wanneer u gevraagd wordt of deze organisatie ook nog anders wordt genoemd heeft u het over Pagadario of Prestamistas (CGVS 1, p.13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat gota a gota geen organisatie is maar in wezen een afpersingstechniek waarbij criminele bendes illegale leningen aanbieden tegen hoge woekerrentes en waarvan de afbetalingen met geweld afgedwongen worden. Andere benamingen die voor deze techniek soms worden gebruikt zijn pagadario of préstamos express. Dat u het doorheen uw verklaringen afschildert alsof Gota Gota de naam is van de organisatie waarvoor u werkte is dus zeer bevreemdend. U geeft iets later trouwens toe dat uw moeder wel degelijk wist dat u actief was binnen het milieu van de gota a gota maar verklaart dat zij niet weet dat J. F. (...) daardoor problemen heeft gekend (CGVS 1, p.14). Volgens uw eigen verklaringen wist u dat evenwel zelf nog niet toen u op 22 december 2017 uw verklaringen bij DVZ hebt afgelegd: J. F. (...) zou immers pas in maart of april 2018 uit Colombia gevlucht zijn, toen u al ongeveer een half jaar in België was (CGVS 2, p.7,14). Het gaat hier dus andermaal niet om iets dat u bij DVZ zou hebben verzwegen door de nabijheid van uw moeder en het CGVS kan dan ook niet om de vaststelling heen dat uw verklaringen op het CGVS ingrijpend verschillen van degene die u hebt afgelegd bij DVZ, zonder dat u daarvoor een deugdelijke uitleg hebt gegeven. Een en ander schaadt reeds ernstig uw geloofwaardigheid. Dat u doorheen uw verklaringen dermate vage, inconsistente en tegenstrijdige zaken vertelt over het kernelement van uw vrees, namelijk wie er u naar het leven zou staan in Colombia, is reeds weinig aannemelijk.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat u nauwelijks verder komt dan blote beweringen wanneer u vertelt over de beweerde gebeurtenissen die zouden hebben geleid tot uw vertrek uit Colombia. U legt immers slechts twee overtuigingsstukken neer die verband houden met de door u beweerde feiten: foto's van een beschadigde voordeur en een klacht die uw moeder heeft laten noteren in de gemeente Marsella. De foto's van schade aan de voordeur die volgens u het gevolg is van een kogelinslag zijn afkomstig uit private bron en bieden derhalve geen enkele garantie omtrent de authenticiteit van hetgeen de foto zou

tonen, of dat hetgeen erop staat voortvloeit uit de door u beweerde omstandigheden. Ook de klacht die u neerlegt is zeer weinig bewijskrachtig. Het gaat immers om een fotokopie die op eenvoudige wijze gemanipuleerd kan worden en niet om een origineel, zoals u denkt (CGVS 2, p.13). In elk geval hebt u nagelaten om het origineel neer te leggen indien u daarover beschikt. Het document in kwestie draagt de hoofding van de gemeente waar u woonde, en is dus geen officiële aangifte bij de nationale politie of het openbaar ministerie. Toch gaat het volgens u om een klacht bij de politie (CGVS 2, p.3). Dat uw moeder geen officiële klacht liet noteren bij de daartoe dienstige instanties, maar wel een brief liet opstellen door de administratie van de burgemeester wiens dochter ze goed kent (CGVS moeder, p.10) doet de wenkbrauwen fronsen. Merkwaardig genoeg hebben noch u, noch uw moeder tijdens jullie aanvankelijke gehoren melding gemaakt van het bestaan van deze klacht. U hebt dit document pas na uw eerste persoonlijk onderhoud bezorgd aan het CGVS, zonder daarbij overigens de minste duiding te voorzien in uw e-mail. Gevraagd om welke reden jullie niet eerder dit document hebben neergelegd houdt u het erop dat u niet op de hoogte bent van de procedure (CGVS 2, p.13). Deze uitleg kan niet aanvaard worden; zowel u als uw moeder werden er bij DVZ reeds op gewezen dat u alle mogelijke inspanningen moet leveren om alle documenten die de door u aangehaalde feiten aantonen te verkrijgen en neer te leggen bij de asielinstanties (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 1; DVZ moeder, Vragenlijst CGVS, punt 1). Dat u pas na uw persoonlijk onderhoud een akte hebt neergelegd waarin uw moeder bij een plaatselijke inspecteur relaas doet van jullie beweerde problemen wekt des te meer verwondering omdat dit lijnrecht indruist tegen hetgeen uw moeder daarover verklaarde tijdens haar eigen gehoor. Ze benadrukte immers dat ze zich enkel had gewend tot het openbaar ministerie in Pereira, precies omdat er in het verleden al eens iemand klacht had ingediend in de gemeente Marsella zelf en daarna een pak slaag had gekregen toen dat uitlekte. Uw moeder vond het aldus een te groot risico om hetzelfde te doen, en ging daarom naar het parket in Pereira (CGVS moeder, p.11,12). Bij de politie wilde ze sowieso niet aankloppen omdat ze dat nutteloos vond: die zijn zelf actief in het milieu (CGVS moeder, p.9,12). Van de klacht die ze zou hebben neergelegd in Pereira leggen jullie overigens geen enkel document neer, waardoor jullie niet verder komen dan blote beweringen. Zelf blijkt u in het geheel niet op de hoogte van de inhoud van het document dat u hebt neergelegd. U geeft een verkeerde datum op en stelt dat er klacht werd ingediend voor diefstal (CGVS 2, p.3) terwijl daar met geen woord over wordt gerept in de brief. Volgens u zou de politie nochtans contact met u hebben opgenomen om bevestiging te krijgen van hetgeen uw moeder had verklaard (CGVS 2, p.4). Uw moeder zou op een later tijdstip nog eens aangifte hebben gedaan van bedreigingen, maar daarvan zegt u nooit papieren te hebben gekregen (CGVS 2, p.5) terwijl deze omschrijving dichter aanleunt bij de inhoud van het document dat u hebt laten zien. Ook van deze andere klacht en een derde contact met de politie waarvan u spreekt en dat eerder een opmerking was om de eerdere aangiftes in herinnering te brengen (CGVS 2, p.5,6) heeft uw moeder geen enkele melding gemaakt. In dat verband wijst het CGVS er tevens op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Ook de dreigbrieven of pamfletten die jullie zouden hebben gekregen vanuit de lokale bende (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS 1, p.7,8; CGVS 2, p.13; CGVS moeder, p.4) hebben jullie trouwens niet neergelegd.

Het CGVS moet zich dus baseren op jullie verklaringen over de door u beweerde feiten. Deze zijn echter dermate vaag, inconsistent, op tal van punten ronduit tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd dat ze niet in het minst kunnen overtuigen. Nog los van de eerder vermelde vaststellingen wat betreft uw veranderlijke en vage verklaringen over wie u precieest vreest in Colombia worden jullie verklaringen op losse schroeven gezet door de constatactie dat uw moeder reeds op 15 augustus 2017 in Bogota het paspoort is gaan halen waarmee ze naar België wilde reizen, wat volgens haar de enige reden was dat er voor het eerst een reispas was gaan halen (CGVS moeder, p.6-7). Nochtans beweert ze dat de beslissing om het land te verlaten pas werd genomen nadat jullie voordeur werd beschoten, ergens tussen 20 en 30 oktober 2017 (CGVS moeder, p.10,11) en volgens u aan het begin van oktober 2017 (CGVS 2, p.12). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt tevens dat ze helemaal niet van oordeel is dat het voor jullie onmogelijk was geworden om nog langer in Colombia te blijven: ze zegt immers zelf dat het voor haar mogelijk is om terug te keren (CGVS moeder, p.13) en preciseert dat u niet terug kan naar de wijk waar jullie woonden en problemen hadden met delinquente jongeren, maar dat u wel elders in Colombia terecht kan. Zij gaf er gewoon de voorkeur aan om naar een ander land te gaan, waar minder criminaliteit is (CGVS moeder, p.13). Erop gewezen dat blijkens haar verklaringen de politie tegenwoordig wel hard optreedt tegen de plaatselijke jeugddelinquenten die jullie gepest, geïntimideerd en bedreigd zouden hebben, antwoordt ze dat ze niet eens weet of u nog gevaar zou lopen bij terugkeer naar uw eerdere woonplaats (CGVS moeder, p.13). In uw eigen verklaringen valt te lezen dat u deze inschatting deelde: u wilde een tijdje op vakantie gaan in Bogota omdat jullie in de wijk problemen hadden gekend maar u was hoegenaamd niet van plan om het land te verlaten met uw moeder

(CGVS 1, p.12). Uiteindelijk vatte u het plan op om te gaan studeren in het buitenland en daar een beter leven te hebben (CGVS 2, p.6). Uit al deze elementen blijkt duidelijk dat jullie Colombia niet hebben verlaten vanwege een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vanwege jullie beweerde problemen in Marsella. Dit wordt bevestigd door het feit dat uw zus nog lange tijd in hetzelfde huis is blijven wonen als waar u woonde (CGVS moeder, p.3), terwijl u stelt dat uw moeder problemen kreeg omdat de plaatselijke probleemjongeren u wilden raken via uw familie (CGVS 2, p.12). Het past in geen enkel logisch geheel dat jullie daar moesten vertrekken omdat jullie werden gevisieerd terwijl uw zus er zonder verdere problemen kon blijven wonen. De enige beweerde problemen die uw zus in Marsella gekend zou hebben is dat ze lastig gevallen werd door bendeleden die gelieerd zijn aan de gota a gota, en uw verklaringen daaromtrent zijn zoals verderop uit de doeken wordt gedaan volstrekt ongeloofwaardig. Aangezien u ook geen enkel element aanreikt waaruit zou blijken dat iemand van de plaatselijke onruststokers ooit nog naar u op zoek is gegaan en uw verwanten in Colombia geen problemen meer hebben gekend maakt u op geen enkele manier concreet dat er nog altijd een actuele nood aan bescherming in uw hoofde zou bestaan. Dat u door de lokale delinquenten zou worden gezien als verklikker omwille van de arrestaties die zich een jaar na uw vertrek zouden hebben voorgedaan (CGVS 2, p.14) is pure speculatie van uw kant, die u op geen enkele wijze concretiseert. Zelfs indien aan de door u beschreven ruzies en bedreigingen enig geloof gehecht zou kunnen worden, moet daarbij worden opgemerkt dat het ook in uw eigen bewoordingen niet gaat om een eenzijdige intimidatiecampagne maar om een conflict waarin u zich niet onbetuigd hebt gelaten. U stelt immers zelf dat u met handen, stokken, stenen en machetes vocht met andere bendeleden (CGVS 1, p.7) en dat u de jongen die u ervan verdacht jullie spullen te hebben gestolen in elkaar hebt geslagen (CGVS 1, p.8,10), ook al heeft niemand van jullie gezien wie de daders waren (CGVS 2, p.4). Dergelijke vechtpartijen zijn volgens uw moeder vaste prik in het milieu waarin u zich ophield (CGVS moeder, p.9). Zulke interpersoonlijke conflicten in de criminele sfeer hebben trouwens geen enkele uitstaans met de Vluchtelingenconventie, en zouden volgens u en uw moeder op eenvoudige wijze kunnen worden ontlopen door weg te gaan uit de wijk. Uw moeder zou voorts ook in haar hoedanigheid als plaatsvervangend voorzitter van het wijkcomité met de probleemjongeren in aanraking gekomen zijn. Deze activiteiten staft ze echter met geen enkel document, en aanvankelijk ontkende ze zulke activiteiten te hebben ondernomen: ze stelde immers niet bij een of andere vereniging te zijn aangesloten, “alleen die vergaderingen waar ik naartoe ging van de ontheemden” waar ze een gewoon lid was (CGVS moeder, p.9). Het is pas later dat ze daar aan toevoegt dat ze nauw samenwerkte met het wijkcomité dat probeerde om jongeren weg te houden uit het misdaadmilieu en eigenlijk zelfs de rol van voorzitter speelde daar, aangezien de echte voorzitter zich vaak door haar liet vervangen (CGVS moeder, p.12). Dit zou zich echter allemaal hebben afgespeeld in 2015 en 2016 (CGVS moeder, p.13), terwijl jullie pas vanaf mei 2017 in conflict lagen met de drugsgebruikers die zich nabij jullie huis ophielden (CGVS moeder, p.10), waardoor enig verband tussen beide beweerde gebeurtenissen sowieso al niet aannemelijk is.

Wat betreft uw bewering dat u enige tijd na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België réfugié sur place bent geworden vanwege uw associatie met iemand die geld had gestolen van een criminele organisatie die geld witwast via een systeem van woekerleningen, dient eveneens te worden besloten dat uw verklaringen hieromtrent zo onsamenvattend en onwaarschijnlijk zijn dat ze in het geheel niet kunnen overtuigen. U verklaart zonder het te beseffen te hebben meegedraaid in dit systeem op verzoek van een vriend van u, J. F. (...). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt hebt u geen idee van wie u eigenlijk vreest: u weet niet voor wie J. F. (...) werkte of van wie Freddy het geld kreeg om woekerleningen toe te kennen: het is “een vijand die u niet kent” (CGVS 2, p.7,14,17). Ondertussen hebt u voldoende tijd gehad om na te denken over alles en u begrijpt thans dat de moeder, vader en oudere broer van J. F. (...) stromannen zijn voor een machtig misdaadssyndicaat in Colombia, maar u weet niet hetwelk (CGVS 2, p.18-19). Dat u nietsvermoedend aan de slag ging in deze sector omdat u J. F. (...) vertrouwde is op zich al bijster weinig realistisch: uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat de gota a gota wordt geassocieerd met intimidatie, afpersing, inbeslagname van onroerende goederen, ontvoeringen en moord. De sector wordt gedomineerd door criminele organisaties (zie blauwe map). Dat is trouwens ook hoe uw moeder het omschrijft: diefstal van mensen die al niets hebben om mee te beginnen, en waarvan de slachtoffers riskeren te worden vermoord (CGVS moeder, p.6). Zij vond tevens dat het u niet leek te deren dat u in de gota a gota werkte, en zegt dat u zich daar niets van aantrok (CGVS moeder, p.6). In uw eigen woorden dienen deze leningen eigenlijk om “te profiteren van de wanhoop van de mensen” (CGVS 1, p.6). U merkt tevens op dat men op internet heel eenvoudig kan terugvinden dat gota a gota wordt geassocieerd met geweld en misdaad (CGVS 1, p.13,14) en bewoog zich in het criminele milieu (CGVS 1, p.8). Het valt dan ook weinig ernstig te nemen dat u meende dat jullie ter goeder trouw handelden met het uitlenen en incasseren van geld, en dat u pas achteraf besepte dat u eigenlijk had deelgenomen aan gota a gota.

Zelfs indien aan deze bewering enig geloof gehecht zou worden, *quod non*, zou dat trouwens enkel betekenen dat u dacht dat jullie op de markt voor informele leningen de concurrentie zouden aangaan met criminele organisaties die niet terugschrikken voor moord. Dat u wist dat u zich met illegale zaakjes inlaat kan ook worden afgeleid uit het feit dat u zelf zegt dat u de politie moest omkopen om de andere kant op te kijken (CGVS 1, p.13,14). Het wordt helemaal potsierlijk als u uit de doeken probeert te doen hoe het komt dat u onwetend bleef over de onfrisse realiteit achter deze leningen. Aanvankelijk stelt u dat er beloofd was dat alles zonder geweld zou verlopen: als iemand niet kon of wilde betalen, dan moest u dat gewoon melden en vervolgens zouden uw collega's het geld voor u recupereren (CGVS 1, p.11). Dat u zich nooit vragen hebt gesteld bij de methodes die uw collega's gebruikten om wanbetalers op andere ideeën te brengen kan niet worden gevolgd. Even later legt u uit dat het doorgaans op die manier werkt: wanbetalers krijgen bendeleden op hun dak die "op welke manier dan ook" het geld recupereren, een eufemistische maar niet geheel onjuiste voorstelling van hoe gota a gota in elkaar zit. J. F. (...) had u echter expliciet gezegd dat jullie anders tewerk zouden gaan (CGVS 1, p.12). Indien een klant zijn lening niet terugbetaalde zouden jullie dat gewoon zo laten (CGVS 1, p.13). Meer nog: u zegt verbaasd te zijn geweest toen J. F. (...) een deel van uw inkomsten opeiste om de verliezen toe te dekken. Toen pas hoorde u dat J. F. (...) andermans geld uitleende, en begreep u dat jullie wel degelijk aan gota a gota deden (CGVS 1, p.14). Het is al niet plausibel dat u in die moorddadige sector aan de slag zou gaan met het voornemen om de leningen kwijt te schelden telkens als iemand weigerde of in de onmogelijkheid verkeerde om terug te betalen; een dergelijk business model is niet verankerd in de realiteit. Dat het u daarbij verbaasde dat J. F. (...) op een of andere manier deze verliezen wilde compenseren, is al even onrealistisch, ongeacht waar dat geld vandaan kwam. Tijdens uw tweede gehoor wijzigt u deze verklaringen trouwens weer: u zegt dan dat u verkeerde in de waan dat jullie smeergeld betaalden aan de politie opdat zij de wanbetalers onder druk zouden zetten om geld op te hoesten (CGVS 2, p.17,18). Wat de politie dan precies deed om het geld te recupereren bent u nooit te weten gekomen (CGVS 2, p.18). Ook die laatste uitleg kan op geen enkele manier overtuigen.

Op andere vlakken ontberen uw verklaringen over de woekerleningen ook alle geloofwaardigheid. Dat jullie evenveel rente vroegen als een bank, tussen de 10% en 20% (CGVS 2, p.19) is strijdig met beschikbare informatie over gota a gota-leningen: de rentetarieven overschrijden steeds de officiële tarieven. De ene keer zegt u dat het ging om kleine leningen van nooit meer dan 300.000 pesos (CGVS 1, p.13), dan weer dat het maximum 1 miljoen pesos was (CGVS 2, p.18). Tijdens uw eerste gehoor beweert u dat J. F. (...) en "nog iemand anders" samen 32 miljoen pesos zijn kwijtgespeeld (CGVS 1, p.14), waar u in het tweede persoonlijk onderhoud 120 miljoen pesos van maakt die werden gestolen door J. F. (...), en alleen door hem (CGVS 2, p.16). Tijdens dat tweede gehoor benadrukt u dat er niemand anders dan u met J. F. (...) samenwerkte, de hoofdreden waarom u nooit doorhad dat u eigenlijk voor figuren in de onderwereld werkte (CGVS 2, p.17). Misschien nog de meest opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw onvaste verklaringen is dat u (CGVS 1, p.14-15) en uw moeder (CGVS moeder, p.13) op 19 december 2018 allebei verklaarden dat er sinds jullie vertrek niets meer was gebeurd dat verband hield met jullie problemen in Colombia. Uw moeder luidde zelfs een positieve noot: het gaat goed met jullie familie omdat de politie recent grootschalige acties heeft ondernomen om paal en perk te stellen aan de criminaliteit in de buurt, waardoor iedereen zich veiliger voelt (CGVS moeder, p.5). Ook aan het begin van uw tweede gehoor bent u nog altijd die mening toegedaan: het gaat volgens u goed met uw zussen in Colombia (CGVS 2, p.3) en desgevraagd stelt u over uw problemen nooit te praten met uw zus, omdat u haar er niet bij wilt betrekken. Spontaan zou uw zus daar ook niet over spreken, want zo gaat het in Colombia: horen, zien en zwijgen (CGVS 2, p.6). Het valt dan ook moeilijk serieus te nemen dat u uiteindelijk al deze verklaringen van tafel veegt en plots opwerpt dat uw zus sinds de zomer van 2018 meerdere keren per week belaagd werd door onbekenden die het huis bespioneren of aanbellen enkel en alleen om naar u te vragen onder uw roepnaam 'Choco', omdat ze met u willen praten (CGVS 2, p.15,16). Dat voert natuurlijk vanzelf naar de vraag om welke reden u gelooft dat dit verband houdt met de gota a gota en niet met de plaatselijke delinquenten met wie uw familie overhoop lag, waarna u nogmaals uw verklaringen herziert en zegt dat deze ongewenste bezoekers na verloop van tijd ook wel hadden gezegd dat ze kwamen voor het geld, dat ze het niet zo zouden laten (CGVS 2, p.17). Het valt niet in te zien om welke reden jullie deze relevante en actuele elementen onuitgesproken zouden laten tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch waarom u in die omstandigheden zo zeker leek dat jullie belagers uw Facebook-account niet zouden kunnen terugvinden omdat de Gota Gota uw bijnaam 'Choco' niet kent (CGVS 1, p.15). Overigens volgde u in de periode van uw eerste persoonlijk onderhoud op Facebook nog steeds het profiel van J. F. T. M. (...) dat nog altijd publiek zichtbaar is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots). Dat doet niet alleen twifelen aan uw bewering dat hij zijn Facebook-account heeft afgesloten en is ondergedoken (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.7), maar ook aan diens beweerde asielaanvraag in de VS, die u op geen enkele manier ondersteunt.

U toont immers enkel een foto van het visum dat J. F. (...) had verkregen om de VS te bezoeken. Dat u daarnaast ook niet weet tot wanneer precies uw zus werd lastig gevallen, doet de wenkbrauwen fronsen. U antwoordt immers op deze vraag dat het "tot niet zo lang geleden" doorging, dat u niet zeker weet tot wanneer en dat u het zou moeten navragen bij uw zus (CGVS 2, p.16). Moesten er daadwerkelijk mensen uw zus met die regelmaat lastig vallen omwille van u, dan mag verwacht worden dat u zich informeert over deze situatie en dus ook weet tot wanneer dit juist is gebeurd.

U slaagt er niet eens in om een logische reden te geven waarom iemand naar u op zoek zou gaan om geld van u te eisen. Volgens uw laatste versie draait het om geld van de bende waarmee J. F. (...) zijn auto en zijn appartement had gekocht, eigendom dat hij allicht heeft moeten achterlaten toen hij halsoverkop uit Colombia was gevlucht (CGVS 2, p.15). Volgens u hebben veel mensen jullie samen gezien en omdat jullie nu allebei zijn verdwenen uit Marsella worden jullie samen verantwoordelijk gehouden voor het gestolen geld (CGVS 2, p.15). U was nochtans al veel eerder vertrokken en hoorde pas toen u al in België was dat J. F. (...) een auto en appartement had gekocht (CGVS 2, p.15), waardoor niet kan worden ingezien waarom deze malversaties u zouden worden aangerekend. Dat is trouwens ook helemaal niet hoe het vertelde tijdens uw eerste gehoor: toen zei u dat u wilde stoppen met de gota a gota eens u ontdekte wat er eigenlijk gaande was, maar dat men tegen u zei dat het niet zomaar kon om eruit te stappen (CGVS 1, p.11). Uiteindelijk besloot u toch om te vertrekken: u regelde eerst dat u op vakantie kon gaan en dat J. F. (...) in die tijd uw klanten zou overnemen, maar hij verloor vervolgens veel geld, waardoor men u kwalijk nam dat uw lopende rekeningen niet vereffend waren (CGVS 1, p.12). Dat druist dan ook in tegen uw verklaringen dat u nooit met iemand anders dan J. F. (...) contact had toen u geld transporteerde voor deze leningen (CGVS 2, p.17).

Omwille van al deze redenen besluit het CGVS dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ooit betrokken te zijn geweest bij de gota a gota en dat een criminele organisatie het daarom op u of uw familie gemunt zou hebben.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u hebt verwezen naar een vrees voor de paramilitaire groeperingen en de guerrilla wiens activiteiten ertoe leidden dat jullie in 2007 intern ontheemd werden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.8). Uit jullie verklaringen blijkt evenwel niet dat er in jullie hoofde een actuele vrees bestaat jegens deze groepen die actief zijn in Tolima, en dat uw moeder nadrukkelijk verklaarde dat deze problemen los staan van jullie huidige verzoek om internationale bescherming (CGVS moeder, p.7).

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, identiteitskaarten, en geboorteakte tonen jullie identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat aan. Geen van deze elementen worden in deze beslissing in twijfel getrokken. De fotokopie van de brief van de 'Mesa nacional de participación efectiva de las víctimas – Republica de Colombia' die uw moeder heeft neergelegd bevat noch uw naam, noch die van uw moeder, en is overigens ook niet gedateerd, waardoor enige band met de door u beweerde vrees niet aannemelijk gemaakt werd. De bewijzen van blanco strafregister en de attesten van jullie ontheemding plus apostilles houden geen verband met de door u beweerde vrees. Hetzelfde geldt voor het document van uw werk in België en de taalopleiding die u hebt gevolgd. De foto's van het visum van J. F. (...), van uzelf en van jullie beide samen is hoogstens een indicatie dat jullie elkaar kennen. Dat staat evenwel los van de door u beweerde feiten, die u daarmee niet aantoont.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen,

drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de moeder van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. O. O. G. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Casa Bianca, departement Tolima (Colombia), op 12 augustus 1972. U bleef in Tolima wonen tot u in 2006 door het geweld werd ontheemd en vestigde zich dan de stad Marsella in het departement Risaralda. U bent wettelijk getrouwd maar verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw man 18 jaar geleden was vertrokken en nooit meer van zich heeft laten horen. Met hem had u drie kinderen: twee dochters die zich in Colombia bevinden en een zoon, S. G. O. (...) die zich net als u in België bevindt. U hebt nog een zoon met een andere partner, en die zoon bevindt zich ook in Colombia. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw zoon S. G. O. (...) (zie ook hieronder):

“(…)”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw zoon de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw zoon en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw zoon die u hieronder kunt lezen:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het “grondigheidsbeginsel in de handelingen van de administratieve autoriteiten, de afwezigheid van tegenstrijdigheid in de gronden en beoordelingsfouten”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In de motivering van het bestreden besluit stelt de commissaris-generaal dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van mevrouw M. O. (...) en haar zoon S. (...). Zo stelt hij dat er een tegenstrijdigheid is tussen de versies die door de moeder worden gegeven, namelijk het probleem met de jeugdbende en de diefstal van gereedschap, en dat van de zoon.

Hij beweert dat zijn verklaringen zijn veranderd tussen de eerste hoorzitting en de tweede hoorzitting. Dat de zoon tijdens de tweede zitting ook wijst op zijn problemen met het lenen van geld. In werkelijkheid blijkt uit deze elementen geen enkele tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekers. Inderdaad, mevrouw G. (...) heeft haar zoon altijd willen beschermen tegen zijn medewerkers en zijn activiteiten. Ze heeft nooit toegegeven dat ze omging met buurtkinderen, haar jeugdvrienden, die een verkeerde afslag hadden genomen en nu een bende vormden. Ook gaf ze niet toe dat haar activiteiten met het uitlenen van geld crimineel waren.

Deze twee activiteiten hebben de heer G. (...) er uiteindelijk toe gebracht problemen te ondervinden in zijn land van herkomst, hetgeen de verklaringen van mevrouw G. (...) eer aandoet. Na de aangifte van laatstgenoemde bij de politie wegens diefstal van het gereedschap, begonnen de problemen van de heer G. (...) met de bende: pesterijen, bedreigingen, totdat het schot werd afgevuurd op de deur van hun huis.

Hoe meer de moeder de acties van de jongeren aan de kaak stelde, hoe bedreigender ze werden. De verklaringen van verzoekers op dit punt zijn dus niet tegenstrijdig, maar cumulatief. Wat betreft het lenen van geld, mevrouw G. (...) kende de criminele aard van deze activiteit, zelfs als de heer G. (...) het met moeite of met een hint toegeeft. Dit is de tweede reden voor zijn angst bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

De beslissing van het CGVS doet niets af aan het gevaarlijke karakter van de organisaties die deze woekerleningen uitoefenen.

Zij is van mening dat de reacties op de naam van de organisatie de geloofwaardigheid van de heer G. (...) niet bevestigen.

Deze motivatie verliest een belangrijk element uit het oog: het is een organisatie die op een ondoorzichtige manier handelt, ongeacht de naam die ze draagt, het is vooral een criminele organisatie waarvan de basisactoren zoals de heer G. (...) de leiders niet kennen. Aan de andere kant, het feit dat de heer G. (...) deze activiteit de naam van de afpersingstechniek noemt, d.w.z. Gota a Gota, zonder zijn naam te kennen, neemt niet het risico ervan weg.

Zijn angst is inderdaad gebaseerd op het feit dat hij wordt gezocht door leden van deze organisatie die denken dat hij het land heeft verlaten nadat hij hun geld had verduisterd. Om dezelfde reden verliet ook zijn vriend J. F. (...) het land om asiel aan te vragen in de Verenigde Staten. De commissaris-generaal gebruikt vervolgens een hele reeks opmerkingen van de heer G. (...) om deze uitspraken als belachelijk, niet serieus of onrealistisch te kwalificeren, terwijl ze alleen de omstandigheden weergeven waarin hij opereerde in het kader van Gota a Gota.

Volgens Madame G. (...) was haar zoon een soort makelaar die geld inzamelde; deze woorden komen overeen met die van de heer G. (...). In deze context is het niet belachelijk noch onrealistisch dat hij "debiteuren" niet hoefde te dwingen terug te betalen. Zoals hij stelt zonder tegengesproken te worden, hoefde hij maar één andere persoon te informeren dat de betaling niet was gedaan en door te geven aan de volgende persoon om een "terugbetaling" te vragen of een "lening" te geven.

Hierin, en gezien de leeftijd van de heer G. (...) ten tijde van de feiten in 2016 (20 jaar), kunnen we van mening zijn dat hij naïef was, maar ze niet als belachelijk, niet serieus of onrealistisch kwalificeren zoals de commissaris doet. In het kader van het onderzoek van de asielaanvraag kan de commissaris-generaal de leeftijd van de heer G. (...) en zijn rijpheid ten tijde van de feiten niet uitsluiten om de analyse van deze verklaringen en van de feiten waarop hij zich beroept te objectiveren, voor internationale bescherming.

De reden voor de weigering van asiel, volgens welke de oorzaken van de vlucht uit zijn land van herkomst vaag zijn, is door de commissaris-generaal niet vastgesteld in het licht van deze analyse van de verklaringen van de moeder en haar zoon.

Vervolgens wijst het bestreden besluit het verzoek af op grond dat verzoekers feiten aanvoeren zonder enig bewijs dat deze kan staven. In het kader van hun asielaanvraag dienden verzoekers echter de klachten in die zij hadden ingediend bij de politie, in het bijzonder mevrouw G. (...), na de bedreigingen en intimidatie waartegen zij het slachtoffer waren.

De commissaris-generaal verwerpt deze elementen, aangezien ze afkomstig zijn uit particuliere bronnen, terwijl de klacht bij de politie werd ingediend bij een overheidsinstantie waarvan de aanvragers bescherming zochten door een klacht in te dienen.

Deze analyse van deze elementen die door de verzoekers in het kader van dit asielverzoek is verstrekt, kan niet worden aanvaard zolang de commissaris-generaal de juistheid van deze elementen niet in twijfel kan trekken.

Ze moeten daarom worden beschouwd als het begin van het bewijs van de gestelde feiten en als zodanig in aanmerking worden genomen. Wat betreft de terugkeer naar het land van herkomst, werd dezelfde vraag gesteld aan mevrouw G. (...) en haar zoon.

De eerste zei dat ze niet wist of ze gevaar zou lopen als ze terugkeerde, maar voor haar zoon zegt ze dat hij niet kan terugkeren vanwege angsten die hij oproept."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft, nu (i) hij doorheen zijn verklaringen vage, inconsistente en tegenstrijdige zaken vertelt over wie er hem in Colombia naar het leven zou staan, (ii) hij nauwelijks verder komt dan blote beweringen wanneer hij vertelt over de gebeurtenissen die zouden hebben geleid tot zijn vertrek uit Colombia, (iii) zijn verklaringen en deze van zijn moeder over de door hen beweerde feiten dermate vaag, inconsistent, op tal van punten ronduit tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd zijn dat ze niet in het minst kunnen overtuigen, (iv) zijn verklaringen over zijn associatie met iemand die geld had gestolen van een criminele organisatie die geld witwast via een systeem van woekerleningen zo onsamenhangend en onwaarschijnlijk zijn dat ze in het geheel niet kunnen overtuigen, (v) zijn verklaringen over de woekerleningen op andere vlakken ook alle geloofwaardigheid ontberen, (vi) hij er niet eens in slaagt om een logische reden te geven waarom iemand naar hem op zoek zou gaan om geld van hem te eisen, (vii) uit zijn verklaringen en deze van zijn moeder niet blijkt dat er in hun hoofde een actuele vrees bestaat jegens paramilitaire groeperingen en de guerrilla die actief zijn in Tolima en (viii) de documenten die hij heeft neergelegd deze beoordeling niet kunnen ombuigen, en omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeksters asielmotieven volledig gebaseerd zijn op de asielmotieven van haar zoon – verzoeker *in casu* – zodat aan haar identiek dezelfde status wordt toegekend, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten uit vrees voor een bende jongeren in de wijk die zich bezig hield met criminele activiteiten en waarvan verzoeker als druggebruiker deel uitmaakte. Verzoekster zou vaak hebben geklaagd over de overlast die deze jongeren haar bezorgden, met als gevolg dat zij nog meer werd lastig gevallen en dat verzoeker – haar zoon *in casu* – op haar gedrag werd aangesproken. Verzoeker zou zijn moeder hebben willen verdedigen en met zijn vrienden hebben gevochten. Ook zou hij betrokken zijn geraakt in een gevecht met iemand die werkgereedschap van hem had gestolen en zijn bedreigd door diens moeder. Daarop zou hij afstand zijn beginnen nemen van de bende en zijn beginnen werken voor J. F., die in het informele circuit leningen op korte termijn aanbood tegen hoge rente. Na een tijdje zou verzoeker beseft hebben dat hij in werkelijkheid deel uitmaakte van de *Gota Gota*, een illegale organisatie die in verschillende landen ter wereld geld uitleent tegen woekerintresten, en dat J. F. niet zijn eigen geld uitleende. Verzoeker zou dan de toelating gevraagd hebben om een maand op vakantie te gaan en op 16 november 2017 samen met zijn moeder uit Colombia zijn vertrokken. Verzoeker verklaart tevens dat hij als drugsgebruiker vaak in aanraking kwam met de politie, die zelf niet zuiver op de graat is.

In december 2017 zou J. F. verzoeker verteld hebben over zijn nieuwe wagen en het appartement dat hij had gekocht. In februari 2018 zou J. F. verzoeker opnieuw gecontacteerd hebben en verteld hebben dat hij problemen had gekend en dat hij ondertussen in de Verenigde Staten een asielaanvraag had ingediend. J. F. zou verzoeker om geld hebben gevraagd, maar verzoeker kon hem niet financieel bijstaan. In maart of april 2018 zou J. F. verzoeker verteld hebben dat hij geld had gestolen van de organisatie *Gota Gota* om de auto en het appartement te kopen en dat de bendeleden van de *Gota Gota* hem bedreigd hadden en een ultimatum hadden gegeven om binnen de drie dagen alles terug te betalen. J. F. zou toen onmiddellijk vertrokken zijn uit Colombia en verzoeker hebben gewaarschuwd dat hij ook moest weggaan uit Colombia. Verzoeker verklaart te vrezen dat ook *Gota Gota* hem of zijn familie iets zou aandoen omdat hij samenwerkte met J. F., die *Gota Gota* bestolen heeft. Sinds juni of juli 2018 zouden er mensen zijn langsgekomen bij verzoekers zus, die nog altijd in Marsella woont, en herhaaldelijk naar verzoeker gevraagd hebben en uiteindelijk hebben laten verstaan dat het ging om geld en dat ze het niet zo zouden laten. In oktober of november van 2018 of 2019 zou verzoeker nogmaals met J. F. hebben gesproken om te vragen wat er precies was gebeurd en om hem te laten uitleggen dat hij niets te maken had met het geld dat verdwenen was. Sindsdien zou J. F. niet meer van zich laten horen.

Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten, hun identiteitskaarten en verzoekers geboorteakte voor, alsook fotokopieën van een klacht, van twee foto's van een beschadiging aan hun voordeur, van een brief van de Mesa Nacional, van een visum op naam van J. F. T. M., van twee foto's van verzoeker, van een raadpleging van het register van slachtoffers waaruit blijkt dat zij in 2006 werden ontheemd, van documenten aangaande hun *blanco* strafregister, van een document over verzoekers werk in België en van een document over de lessen Frans die verzoeker volgde (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 5, map met 'documenten', en adm. doss. verzoekster, stuk 5, map met 'documenten').

Wat deze stukken betreft, is de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen slechts twee overtuigingsstukken neerleggen die verband houden met de door hen beweerde feiten, met name (i) foto's van een beschadigde voordeur en (ii) een klacht die verzoekster heeft laten noteren in de gemeente Marsella. Hierover stelt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofdte van verzoeker terecht als volgt:

“De foto’s van schade aan de voordeur die volgens u het gevolg is van een kogelinslag zijn afkomstig uit private bron en bieden derhalve geen enkele garantie omtrent de authenticiteit van hetgeen de foto zou tonen, of dat hetgeen erop staat voortvloeit uit de door u beweerde omstandigheden. Ook de klacht die u neerlegt is zeer weinig bewijskrachtig. Het gaat immers om een fotokopie die op eenvoudige wijze gemanipuleerd kan worden en niet om een origineel, zoals u denkt (CGVS 2, p.13). In elk geval hebt u nagelaten om het origineel neer te leggen indien u daarover beschikt. Het document in kwestie draagt de hoofding van de gemeente waar u woonde, en is dus geen officiële aangifte bij de nationale politie of het openbaar ministerie. Toch gaat het volgens u om een klacht bij de politie (CGVS 2, p.3). Dat uw moeder geen officiële klacht liet noteren bij de daartoe dienstige instanties, maar wel een brief liet opstellen door de administratie van de burgemeester wiens dochter ze goed kent (CGVS moeder, p.10) doet de wenkbrauwen fronsen. Merkwaardig genoeg hebben noch u, noch uw moeder tijdens jullie aanvankelijke gehoren melding gemaakt van het bestaan van deze klacht. U hebt dit document pas na uw eerste persoonlijk onderhoud bezorgd aan het CGVS, zonder daarbij overigens de minste duiding te voorzien in uw e-mail. Gevraagd om welke reden jullie niet eerder dit document hebben neergelegd houdt u het erop dat u niet op de hoogte bent van de procedure (CGVS 2, p.13). Deze uitleg kan niet aanvaard worden; zowel u als uw moeder werden er bij DVZ reeds op gewezen dat u alle mogelijke inspanningen moet leveren om alle documenten die de door u aangehaalde feiten aantonen te verkrijgen en neer te leggen bij de asielinstanties (DVZ, Vragenlijst CGVS, punt 1; DVZ moeder, Vragenlijst CGVS, punt 1). Dat u pas na uw persoonlijk onderhoud een akte hebt neergelegd waarin uw moeder bij een plaatselijke inspecteur relaas doet van jullie beweerde problemen wekt des te meer verwondering omdat dit lijnrecht indruist tegen hetgeen uw moeder daarover verklaarde tijdens haar eigen gehoor. Ze benadrukte immers dat ze zich enkel had gewend tot het openbaar ministerie in Pereira, precies omdat er in het verleden al eens iemand klacht had ingediend in de gemeente Marsella zelf en daarna een pak slaag had gekregen toen dat uitlekte. Uw moeder vond het aldus een te groot risico om hetzelfde te doen, en ging daarom naar het parket in Pereira (CGVS moeder, p.11,12). Bij de politie wilde ze sowieso niet aankloppen omdat ze dat nutteloos vond: die zijn zelf actief in het milieu (CGVS moeder, p.9,12). Van de klacht die ze zou hebben neergelegd in Pereira leggen jullie overigens geen enkel document neer, waardoor jullie niet verder komen dan blote beweringen. Zelf blijkt u in het geheel niet op de hoogte van de inhoud van het document dat u hebt neergelegd. U geeft een verkeerde datum op en stelt dat er klacht werd ingediend voor diefstal (CGVS 2, p.3) terwijl daar met geen woord over wordt gerept in de brief. Volgens u zou de politie nochtans contact met u hebben opgenomen om bevestiging te krijgen van hetgeen uw moeder had verklaard (CGVS 2, p.4). Uw moeder zou op een later tijdstip nog eens aangifte hebben gedaan van bedreigingen, maar daarvan zegt u nooit papieren te hebben gekregen (CGVS 2, p.5) terwijl deze omschrijving dichter aanleunt bij de inhoud van het document dat u hebt laten zien. Ook van deze andere klacht en een derde contact met de politie waarvan u spreekt en dat eerder een opmerking was om de eerdere aangiftes in herinnering te brengen (CGVS 2, p.5,6) heeft uw moeder geen enkele melding gemaakt. In dat verband wijst het CGVS er tevens op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Ook de dreigbrieven of pamfletten die jullie zouden hebben gekregen vanuit de lokale bende (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS 1, p.7,8; CGVS 2, p.13; CGVS moeder, p.4) hebben jullie trouwens niet neergelegd.”

Door er in hun verzoekschrift louter op te wijzen dat zij na de bedreigingen en intimidatie klachten hebben ingediend bij de politie, dat de klacht bij de politie “werd ingediend bij een overheidsinstantie waarvan de aanvragers bescherming zochten door een klacht in te dienen” en dat deze elementen moeten worden beschouwd als “het begin van het bewijs van de gestelde feiten” en als zodanig in aanmerking moeten worden genomen weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen de hierboven aangehaalde pertinente overwegingen.

Over de overige stukken die verzoekende partijen neerlegden stelt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker verder op goede gronden als volgt:

“De paspoorten, identiteitskaarten, en geboorteakte tonen jullie identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat aan. Geen van deze elementen worden in deze beslissing in twijfel getrokken. De fotokopie van de brief van de ‘Mesa nacional de participación efectiva de las víctimas – Republica de Colombia’ die uw moeder heeft neergelegd bevat noch uw naam, noch die van uw moeder, en is overigens ook niet gedateerd, waardoor enige band met de door u beweerde vrees niet aannemelijk gemaakt werd. De bewijzen van blanco strafregister en de attesten van jullie ontheemding plus apostilles houden geen verband met de door u beweerde vrees. Hetzelfde geldt voor het document van uw werk in België en de taalopleiding die u hebt gevolgd.

De foto's van het visum van J. F. (...), van uzelf en van jullie beide samen is hoogstens een indicatie dat jullie elkaar kennen. Dat staat evenwel los van de door u beweerde feiten, die u daarmee niet aantoonst." Deze motieven worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande kunnen de door verzoekende partijen neergelegde documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen dient de Raad na lezing van de administratieve dossiers in navolging van de adjunct-commissaris-generaal vast te stellen dat verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk hebben gemaakt.

Vooreerst wijst de adjunct-commissaris-generaal er op goede gronden op dat verzoekende partijen doorheen hun verklaringen vage, inconsistente en tegenstrijdige zaken vertellen over wie er verzoeker in Colombia naar het leven zou staan. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

"In eerste instantie moet in dat kader worden gewezen op de centrale vraag wie jullie precies vrezen in Colombia. Er mag van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat die van bij het begin van de procedure duidelijke en consistente verklaringen aflegt over de vrees die hij of zij koestert in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft. Bij DVZ verklaarde u te vrezen te zullen worden vermoord door een bende waarvan u denkt dat ze "La Cordillera" noemt. Deze bende had gereedschap van jullie gestolen en toen u benedeleden over dit misdrijf aansprak kreeg u problemen met hen, die escaleerden tot jullie huis werd beschoten. Uw moeder vond het voor u te gevaarlijk om te blijven en met de hulp van jullie kerkgemeenschap konden jullie Colombia ontvluchten (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uw moeder geeft evenwel een andere versie van jullie beweerde problemen met deze bende: zij zegt dat jullie problemen kregen met figuren in het drugsmilieu dat u frequenteerde. U kampte immers met een verslaving aan diverse verdovende middelen. Uw moeder wilde dat u van de drugs af zou geraken en dat de dealers en junkies zouden vertrekken uit de wijk, wat haar op een ramkoers met deze delinquenten zette. De problemen van uw familie namen toe nadat er gereedschap werd gestolen. U probeerde tussenbeide te komen maar werd zelf bedreigd door de benedeleden, die een kogel hebben afgeschoten op jullie deur. Omdat de overheid samen heult met deze bende had het geen zin om bij politie of parket klacht in te dienen. In het licht van deze moeilijke situatie zijn jullie met de hulp van de kerkgemeenschap vertrokken uit Colombia (DVZ moeder, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Zij blijft ook tijdens haar persoonlijk onderhoud bij deze versie van de feiten en bevestigt dat ze voordien alle redenen van haar vertrek uit Colombia heeft kunnen vertellen bij DVZ, waar haar interview heel goed verlopen was (CGVS moeder, p.3). Zelf wilt u verzekerd worden van het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p.2) alvorens u stelt niet alle redenen van uw vertrek uit Colombia te hebben kunnen vermelden bij DVZ in aanwezigheid van uw moeder (CGVS 1, p.3). Daarbij moet al worden opgemerkt dat deze uitleg maar weinig kan overtuigen aangezien uw moeder openlijk vertelde dat jullie problemen hadden met de mensen van wie u drugs kocht en met wie u drugs gebruikte, terwijl u deed uitschijnen dat het ging om een criminele bende waarvan u niet precies wist wie ze waren. Tijdens uw persoonlijk onderhoud vertelt u dan eerst over uw problemen met de politie en de hechte banden tussen politie en criminelen, zaken die uw moeder volgens u niet kan geloven (CGVS 1, p.4). Met deze verklaringen stelt u zich evenwel op dezelfde lijn als hetgeen uw moeder al van bij het begin van de procedure verklaarde: dat de politie medeplichtig is en niets doet (DVZ moeder, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS moeder, p.8-9, 12). Het valt trouwens niet in te zien waarom u zou denken dat uw moeder niet weet in welke kringen u bewoog en wat voor problemen u daardoor kende, aangezien dat volgens jullie beide de reden is dat uw moeder terugkeerde vanuit Bogota (CGVS 1, p.4; CGVS moeder, p.10). Dat u zich bij DVZ geremd voelde door de aanwezigheid van uw moeder kan dan ook niet gevolgd worden. Gevraagd om tijdens uw persoonlijk onderhoud de redenen uiteen te zetten waarom u bent gevlucht uit Colombia verwijst u enkel naar jullie conflict met lokale criminelen (CGVS 1, p.7-8), waarbij u beweert dat het gaat om een plaatselijke bende die eigenlijk geen naam heeft (CGVS 1, p.8). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op 02 september 2020 verklaart u abrupt dat de lokale bende met wie jullie problemen hadden deel uitmaakt van een grotere organisatie die actief is in acht departementen van Colombia (CGVS 2, p.8) en dat ze onder leiding staan van iemand die bij het gerecht werkt of in de politiek actief was en die banden heeft met maar liefst vier criminele bendes: Centauros, La Oficina, La Cordillera en de FARC.

De naam van deze leider kan u zich evenwel niet herinneren, maar hebt u ooit gelezen in een nieuwsbericht (CGVS 2, p.11). U hebt ook geen idee bij welke van deze genoemde bendes uw criminele jeugdvrienden waren aangesloten (CGVS 2, p.11). Een en ander druist lijnrecht in tegen uw eerdere verklaringen en die van uw moeder, dat jullie een aanslepende ruzie hadden met een plaatselijke straatbende (CGVS moeder, p.8,9; CGVS 1, p.8). Wanneer u verderop in uw eerste gehoor werd bevraagd over de gota a gota, stelt u dat uw moeder daarvan niet op de hoogte is (CGVS 1, p.11). Dat is evenwel in strijd met de feitelijke vaststellingen: uw moeder verklaarde wel degelijk dat u in de maanden voor uw vertrek in de gota a gota werkte als geldkoerier en ze maakt zich duidelijk geen illusies over wat er allemaal met dergelijke woekerleningen gepaard gaat (CGVS moeder, p.5-6). Het is pas wanneer u herhaaldelijk de vraag voorgeschiedt kreeg om te verduidelijken wat uw probleem met de woekeraars was, dat u plots verklaart dat ze u willen vermoorden omdat u bent vertrokken zonder dat u uw rekeningen met hen hebt vereffend. Vanwege de problemen met de lokale bende had u uw opdrachtgevers laten weten dat u enkele weken vakantie moest nemen. In uw afwezigheid zou uw directe baas, J. F. (...), de leningen die u beheerde van u overnemen. Nadat u in België was toegekomen hoorde u echter van J. F. (...) dat die heel veel geld verloren had. J. F. (...) was zelf vertrokken naar de VS, waar hij asiel aanvraagde, en hij waarschuwde u toen om niet terug te keren (CGVS 1, p.12). Om die reden kan u niet terug naar Colombia. U weet evenwel niet wie er aan het hoofd stond van de organisatie waarvoor u werkte (CGVS 1, p.13). Daarbij moet trouwens worden opgemerkt dat u zelf steevast verwijst naar de Gota Gota als de organisatie waarvoor u werkte (CGVS 1, p.7,8,11,12,13,15). Wanneer u gevraagd wordt of deze organisatie ook nog anders wordt genoemd heeft u het over Pagadario of Prestamistas (CGVS 1, p.13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat gota a gota geen organisatie is maar in wezen een afpersingstechniek waarbij criminele bendes illegale leningen aanbieden tegen hoge woekerrentes en waarvan de afbetalingen met geweld afgedwongen worden. Andere benamingen die voor deze techniek soms worden gebruikt zijn pagadiario of préstamos express. Dat u het doorheen uw verklaringen afschildert alsof Gota Gota de naam is van de organisatie waarvoor u werkte is dus zeer bevreemdend. U geeft iets later trouwens toe dat uw moeder wel degelijk wist dat u actief was binnen het milieu van de gota a gota maar verklaart dat zij niet weet dat J. F. (...) daardoor problemen heeft gekend (CGVS 1, p.14). Volgens uw eigen verklaringen wist u dat evenwel zelf nog niet toen u op 22 december 2017 uw verklaringen bij DVZ hebt afgelegd: J. F. (...) zou immers pas in maart of april 2018 uit Colombia gevlucht zijn, toen u al ongeveer een half jaar in België was (CGVS 2, p.7,14). Het gaat hier dus andermaal niet om iets dat u bij DVZ zou hebben verzwegen door de nabijheid van uw moeder en het CGVS kan dan ook niet om de vaststelling heen dat uw verklaringen op het CGVS ingrijpend verschillen van degene die u hebt afgelegd bij DVZ, zonder dat u daarvoor een deugdelijke uitleg hebt gegeven. Een en ander schaadt reeds ernstig uw geloofwaardigheid. Dat u doorheen uw verklaringen dermate vage, inconsistente en tegenstrijdige zaken vertelt over het kernelement van uw vrees, namelijk wie er u naar het leven zou staan in Colombia, is reeds weinig aannemelijk."

Door in hun verzoekschrift louter te betogen dat uit verzoekers verklaringen "tijdens de tweede zitting" over zijn problemen met het lenen van geld geen enkele tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen blijkt, weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen de hierboven aangehaalde overwegingen, die alle steun vinden in de administratieve dossiers. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze het betoog in het verzoekschrift dat verzoekster haar zoon altijd heeft willen beschermen "tegen zijn medewerkers en zijn activiteiten", dat verzoeker nooit heeft toegegeven dat hij omging met buurtkinderen, zijn jeugdvrienden, die een verkeerde afslag hadden genomen en nu een bende vormden en dat verzoeker ook niet toegaf dat zijn activiteiten met het uitlenen van geld crimineel waren aan de voorgaande vaststellingen afbreuk zou doen. Ook door te stellen dat hun verklaringen over de bedreigingen van de jongeren cumulatief en niet tegenstrijdig zijn en door te herhalen welke de redenen zijn voor verzoekers angst bij terugkeer naar zijn land van herkomst, slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten.

Voor zover verzoekende partijen de adjunct-commissaris-generaal, waar deze het zeer bevreemdend acht dat verzoeker het doorheen zijn verklaringen afschildert alsof Gota Gota de naam is van de organisatie waarvoor hij werkte, verwijten uit het oog te verliezen dat Gota Gota een organisatie is "die op een ondoorzichtige manier handelt, ongeacht de naam die ze draagt", dat het vooral een criminele organisatie is waarvan de basisactoren zoals verzoeker de leiders niet kennen en dat het feit dat verzoeker "deze activiteit de naam van de afpersingstechniek noemt, d.w.z. Gota a Gota. zonder zijn naam te kennen, (...) het risico ervan (niet) weg(neemt)", herhaalt de Raad dat het aan verzoekende partijen toekomt om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken en dat zij, bij gebrek aan bewijskrachtige stavingstukken, voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen dienen af te leggen opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de

relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Zo overweegt de adjunct-commissaris-generaal tevens dat de verklaringen van verzoekende partijen over de door hen beweerde feiten dermate vaag, inconsistent, op tal van punten ronduit tegenstrijdig en opvallend weinig doorleefd zijn dat ze niet in het minst kunnen overtuigen, wat in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt nader wordt toegelicht:

“Nog los van de eerder vermelde vaststellingen wat betreft uw veranderlijke en vage verklaringen over wie u precieus vreest in Colombia worden jullie verklaringen op losse schroeven gezet door de constatacie dat uw moeder reeds op 15 augustus 2017 in Bogota het paspoort is gaan halen waarmee ze naar België wilde reizen, wat volgens haar de enige reden was dat er voor het eerst een reispas was gaan halen (CGVS moeder, p.6-7). Nochtans beweert ze dat de beslissing om het land te verlaten pas werd genomen nadat jullie voordeur werd beschoten, ergens tussen 20 en 30 oktober 2017 (CGVS moeder, p.10,11) en volgens u aan het begin van oktober 2017 (CGVS 2, p.12). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt tevens dat ze helemaal niet van oordeel is dat het voor jullie onmogelijk was geworden om nog langer in Colombia te blijven: ze zegt immers zelf dat het voor haar mogelijk is om terug te keren (CGVS moeder, p.13) en preciseert dat u niet terug kan naar de wijk waar jullie woonden en problemen hadden met delinquente jongeren, maar dat u wel elders in Colombia terecht kan. Zij gaf er gewoon de voorkeur aan om naar een ander land te gaan, waar minder criminaliteit is (CGVS moeder, p.13). Erop gewezen dat blijkens haar verklaringen de politie tegenwoordig wel hard optreedt tegen de plaatselijke jeugddelinquenten die jullie gepest, geïntimideerd en bedreigd zouden hebben, antwoordt ze dat ze niet eens weet of u nog gevaar zou lopen bij terugkeer naar uw eerdere woonplaats (CGVS moeder, p.13). In uw eigen verklaringen valt te lezen dat u deze inschatting deelde: u wilde een tijdje op vakantie gaan in Bogota omdat jullie in de wijk problemen hadden gekend maar u was hoegenaamd niet van plan om het land te verlaten met uw moeder (CGVS 1, p.12). Uiteindelijk vatte u het plan op om te gaan studeren in het buitenland en daar een beter leven te hebben (CGVS 2, p.6). Uit al deze elementen blijkt duidelijk dat jullie Colombia niet hebben verlaten vanwege een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vanwege jullie beweerde problemen in Marsella. Dit wordt bevestigd door het feit dat uw zus nog lange tijd in hetzelfde huis is blijven wonen als waar u woonde (CGVS moeder, p.3), terwijl u stelt dat uw moeder problemen kreeg omdat de plaatselijke probleemjongeren u wilden raken via uw familie (CGVS 2, p.12). Het past in geen enkel logisch geheel dat jullie daar moesten vertrekken omdat jullie werden gevisieerd terwijl uw zus er zonder verdere problemen kon blijven wonen. De enige beweerde problemen die uw zus in Marsella gekend zou hebben is dat ze lastig gevallen werd door bendeleden die gelieerd zijn aan de gota a gota, en uw verklaringen daaromtrent zijn zoals verderop uit de doeken wordt gedaan volstrekt ongeloofwaardig. Aangezien u ook geen enkel element aanreikt waaruit zou blijken dat iemand van de plaatselijke onruststokers ooit nog naar u op zoek is gegaan en uw verwanten in Colombia geen problemen meer hebben gekend maakt u op geen enkele manier concreet dat er nog altijd een actuele nood aan bescherming in uw hoofde zou bestaan. Dat u door de lokale delinquenten zou worden gezien als verklikker omwille van de arrestaties die zich een jaar na uw vertrek zouden hebben voorgedaan (CGVS 2, p.14) is pure speculatie van uw kant, die u op geen enkele wijze concretiseert. Zelfs indien aan de door u beschreven ruzies en bedreigingen enig geloof gehecht zou kunnen worden, moet daarbij worden opgemerkt dat het ook in uw eigen bewoordingen niet gaat om een eenzijdige intimidatiecampagne maar om een conflict waarin u zich niet onbetuigd hebt gelaten. U stelt immers zelf dat u met handen, stokken, stenen en machetes vocht met andere bendeleden (CGVS 1, p.7) en dat u de jongen die u ervan verdacht jullie spullen te hebben gestolen in elkaar hebt geslagen (CGVS 1, p.8,10), ook al heeft niemand van jullie gezien wie de daders waren (CGVS 2, p.4). Dergelijke vechtpartijen zijn volgens uw moeder vaste prik in het milieu waarin u zich ophield (CGVS moeder, p.9). Zulke interpersoonlijke conflicten in de criminele sfeer hebben trouwens geen enkele uitstaans met de Vluchtelingenconventie, en zouden volgens u en uw moeder op eenvoudige wijze kunnen worden ontlopen door weg te gaan uit de wijk. Uw moeder zou voorts ook in haar hoedanigheid als plaatsvervangend voorzitter van het wijkcomité met de probleemjongeren in aanraking gekomen zijn. Deze activiteiten staft ze echter met geen enkel document, en aanvankelijk ontkende ze zulke activiteiten te hebben ondernomen: ze stelde immers niet bij een of andere vereniging te zijn aangesloten, “alleen die vergaderingen waar ik naartoe ging van de ontheemden” waar ze een gewoon lid was (CGVS moeder, p.9). Het is pas later dat ze daar aan toevoegt dat ze nauw samenwerkte met het wijkcomité dat probeerde om jongeren weg te houden uit het misdaadmilieu en eigenlijk zelfs de rol van voorzitter speelde daar, aangezien de echte voorzitter zich vaak door haar liet vervangen (CGVS

moeder, p.12). Dit zou zich echter allemaal hebben afgespeeld in 2015 en 2016 (CGVS moeder, p.13), terwijl jullie pas vanaf mei 2017 in conflict lagen met de drugsgebruikers die zich nabij jullie huis ophielden (CGVS moeder, p.10), waardoor enig verband tussen beide beweerde gebeurtenissen sowieso al niet aannemelijk is."

Verzoekende partijen laten gelden dat verzoekster zei dat ze niet wist of ze gevaar zou lopen als ze terugkeerde, maar dat haar zoon niet kan terugkeren vanwege angsten die hij oproept. Uit haar administratief dossier blijkt nochtans dat verzoekster verklaarde dat zij zou kunnen terugkeren en dat haar zoon zou kunnen terugkeren naar Colombia, maar niet naar de wijk waar zij woonden, maar wel bijvoorbeeld naar Bogota (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Aldus slagen verzoekende partijen er ook niet in om de voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten.

Verder overweegt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt:

"Wat betreft uw bewering dat u enige tijd na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België *réfugié sur place* bent geworden vanwege uw associatie met iemand die geld had gestolen van een criminele organisatie die geld witwast via een systeem van woekerleningen, dient eveneens te worden besloten dat uw verklaringen hieromtrent zo onsamenvattend en onwaarschijnlijk zijn dat ze in het geheel niet kunnen overtuigen. U verklaart zonder het te beseffen te hebben meegedraaid in dit systeem op verzoek van een vriend van u, J. F. (...). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt hebt u geen idee van wie u eigenlijk vreest: u weet niet voor wie J. F. (...) werkte of van wie Freddy het geld kreeg om woekerleningen toe te kennen: het is "een vijand die u niet kent" (CGVS 2, p.7,14,17). Ondertussen hebt u voldoende tijd gehad om na te denken over alles en u begrijpt thans dat de moeder, vader en oudere broer van J. F. (...) stromannen zijn voor een machtig misdaadssyndicaat in Colombia, maar u weet niet hetwelk (CGVS 2, p.18-19). Dat u nietsvermoedend aan de slag ging in deze sector omdat u J. F. (...) vertrouwde is op zich al bijster weinig realistisch: uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat de gota a gota wordt geassocieerd met intimidatie, afpersing, inbeslagname van onroerende goederen, ontvoeringen en moord. De sector wordt gedomineerd door criminele organisaties (zie blauwe map). Dat is trouwens ook hoe uw moeder het omschrijft: diefstal van mensen die al niets hebben om mee te beginnen, en waarvan de slachtoffers riskeren te worden vermoord (CGVS moeder, p.6). Zij vond tevens dat het u niet leek te deren dat u in de gota a gota werkte, en zegt dat u zich daar niets van aantrok (CGVS moeder, p.6). In uw eigen woorden dienen deze leningen eigenlijk om "te profiteren van de wanhoop van de mensen" (CGVS 1, p.6). U merkt tevens op dat men op internet heel eenvoudig kan terugvinden dat gota a gota wordt geassocieerd met geweld en misdaad (CGVS 1, p.13,14) en bewoog zich in het criminele milieu (CGVS 1, p.8). Het valt dan ook weinig ernstig te nemen dat u meende dat jullie ter goeder trouw handelden met het uitlenen en incasseren van geld, en dat u pas achteraf besepte dat u eigenlijk had deelgenomen aan gota a gota. Zelfs indien aan deze bewering enig geloof gehecht zou worden, *quod non*, zou dat trouwens enkel betekenen dat u dacht dat jullie op de markt voor informele leningen de concurrentie zouden aangaan met criminele organisaties die niet terugschrikken voor moord. Dat u wist dat u zich met illegale zaakjes inlaat kan ook worden afgeleid uit het feit dat u zelf zegt dat u de politie moest omkopen om de andere kant op te kijken (CGVS 1, p.13,14). Het wordt helemaal potsierlijk als u uit de doeken probeert te doen hoe het komt dat u onwetend bleef over de onfrisse realiteit achter deze leningen. Aanvankelijk stelt u dat er beloofd was dat alles zonder geweld zou verlopen: als iemand niet kon of wilde betalen, dan moest u dat gewoon melden en vervolgens zouden uw collega's het geld voor u recupereren (CGVS 1, p.11). Dat u zich nooit vragen hebt gesteld bij de methodes die uw collega's gebruikten om wanbetalers op andere ideeën te brengen kan niet worden gevolgd. Even later legt u uit dat het doorgaans op die manier werkt: wanbetalers krijgen bendeleden op hun dak die "op welke manier dan ook" het geld recupereren, een eufemistische maar niet geheel onjuiste voorstelling van hoe gota a gota in elkaar zit. J. F. (...) had u echter expliciet gezegd dat jullie anders tewerk zouden gaan (CGVS 1, p.12). Indien een klant zijn lening niet terugbetaalde zouden jullie dat gewoon zo laten (CGVS 1, p.13). Meer nog: u zegt verbaasd te zijn geweest toen J. F. (...) een deel van uw inkomsten opeiste om de verliezen toe te dekken. Toen pas hoorde u dat J. F. (...) andermans geld uitleende, en begreep u dat jullie wel degelijk aan gota a gota deden (CGVS 1, p.14). Het is al niet plausibel dat u in die moorddadige sector aan de slag zou gaan met het voornemen om de leningen kwijt te schelden telkens als iemand weigerde of in de onmogelijkheid verkeerde om terug te betalen; een dergelijk business model is niet verankerd in de realiteit. Dat het u daarbij verbaasde dat J. F. (...) op een of andere manier deze verliezen wilde compenseren, is al even onrealistisch, ongeacht waar dat geld vandaan kwam. Tijdens uw tweede gehoor wijzigt u deze verklaringen trouwens weer: u zegt dan dat u verkeerde in de waan dat jullie smeergeld betaalden aan de politie opdat zij de wanbetalers onder druk zouden zetten om geld op te hoesten (CGVS 2, p.17,18).

Wat de politie dan precies deed om het geld te recupereren bent u nooit te weten gekomen (CGVS 2, p.18). Ook die laatste uitleg kan op geen enkele manier overtuigen.

Op andere vlakken ontberen uw verklaringen over de woekerleningen ook alle geloofwaardigheid. Dat jullie evenveel rente vroegen als een bank, tussen de 10% en 20% (CGVS 2, p.19) is strijdig met beschikbare informatie over gota a gota-leningen: de rentetarieven overschrijden steeds de officiële tarieven. De ene keer zegt u dat het ging om kleine leningen van nooit meer dan 300.000 pesos (CGVS 1, p.13), dan weer dat het maximum 1 miljoen pesos was (CGVS 2, p.18). Tijdens uw eerste gehoor beweert u dat J. F. (...) en "nog iemand anders" samen 32 miljoen pesos zijn kwijtgespeeld (CGVS 1, p.14), waar u in het tweede persoonlijk onderhoud 120 miljoen pesos van maakt die werden gestolen door J. F. (...), en alleen door hem (CGVS 2, p.16). Tijdens dat tweede gehoor benadrukt u dat er niemand anders dan u met J. F. (...) samenwerkte, de hoofdreden waarom u nooit doorhad dat u eigenlijk voor figuren in de onderwereld werkte (CGVS 2, p.17). Misschien nog de meest opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw onvaste verklaringen is dat u (CGVS 1, p.14-15) en uw moeder (CGVS moeder, p.13) op 19 december 2018 allebei verklaarden dat er sinds jullie vertrek niets meer was gebeurd dat verband hield met jullie problemen in Colombia. Uw moeder luidde zelfs een positieve noot: het gaat goed met jullie familie omdat de politie recent grootschalige acties heeft ondernomen om paal en perk te stellen aan de criminaliteit in de buurt, waardoor iedereen zich veiliger voelt (CGVS moeder, p.5). Ook aan het begin van uw tweede gehoor bent u nog altijd die mening toegedaan: het gaat volgens u goed met uw zussen in Colombia (CGVS 2, p.3) en desgevraagd stelt u over uw problemen nooit te praten met uw zus, omdat u haar er niet bij wilt betrekken. Spontaan zou uw zus daar ook niet over spreken, want zo gaat het in Colombia: horen, zien en zwijgen (CGVS 2, p.6). Het valt dan ook moeilijk serieus te nemen dat u uiteindelijk al deze verklaringen van tafel veegt en plots opwerpt dat uw zus sinds de zomer van 2018 meerdere keren per week belaagd werd door onbekenden die het huis bespioneren of aanbellen enkel en alleen om naar u te vragen onder uw roepnaam 'Choco', omdat ze met u willen praten (CGVS 2, p.15,16). Dat voert natuurlijk vanzelf naar de vraag om welke reden u gelooft dat dit verband houdt met de gota a gota en niet met de plaatselijke delinquenten met wie uw familie overhoop lag, waarna u nogmaals uw verklaringen herziert en zegt dat deze ongewenste bezoekers na verloop van tijd ook wel hadden gezegd dat ze kwamen voor het geld, dat ze het niet zo zouden laten (CGVS 2, p.17). Het valt niet in te zien om welke reden jullie deze relevante en actuele elementen onuitgesproken zouden laten tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch waarom u in die omstandigheden zo zeker leek dat jullie belagers uw Facebook-account niet zouden kunnen terugvinden omdat de Gota Gota uw bijnaam 'Choco' niet kent (CGVS 1, p.15). Overigens volgde u in de periode van uw eerste persoonlijk onderhoud op Facebook nog steeds het profiel van J. F. T. M. (...) dat nog altijd publiek zichtbaar is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots). Dat doet niet alleen twifelen aan uw bewering dat hij zijn Facebook-account heeft afgesloten en is ondergedoken (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.7), maar ook aan diens beweerde asielaanvraag in de VS, die u op geen enkele manier ondersteunt. U toont immers enkel een foto van het visum dat J. F. (...) had verkregen om de VS te bezoeken. Dat u daarnaast ook niet weet tot wanneer precies uw zus werd lastig gevallen, doet de wenkbrauwen fronsen. U antwoordt immers op deze vraag dat het "tot niet zo lang geleden" doorging, dat u niet zeker weet tot wanneer en dat u het zou moeten navragen bij uw zus (CGVS 2, p.16). Moesten er daadwerkelijk mensen uw zus met die regelmaat lastig vallen omwille van u, dan mag verwacht worden dat u zich informeert over deze situatie en dus ook weet tot wanneer dit juist is gebeurd.

U slaagt er niet eens in om een logische reden te geven waarom iemand naar u op zoek zou gaan om geld van u te eisen. Volgens uw laatste versie draait het om geld van de bende waarmee J. F. (...) zijn auto en zijn appartement had gekocht, eigendom dat hij allicht heeft moeten achterlaten toen hij halsoverkop uit Colombia was gevlucht (CGVS 2, p.15). Volgens u hebben veel mensen jullie samen gezien en omdat jullie nu allebei zijn verdwenen uit Marsella worden jullie samen verantwoordelijk gehouden voor het gestolen geld (CGVS 2, p.15). U was nochtans al veel eerder vertrokken en hoorde pas toen u al in België was dat J. F. (...) een auto en appartement had gekocht (CGVS 2, p.15), waardoor niet kan worden ingezien waarom deze malversaties u zouden worden aangerekend. Dat is trouwens ook helemaal niet hoe het vertelde tijdens uw eerste gehoor: toen zei u dat u wilde stoppen met de gota a gota eens u ontdekte wat er eigenlijk gaande was, maar dat men tegen u zei dat het niet zomaar kon om eruit te stappen (CGVS 1, p.11). Uiteindelijk besloot u toch om te vertrekken: u regelde eerst dat u op vakantie kon gaan en dat J. F. (...) in die tijd uw klanten zou overnemen, maar hij verloor vervolgens veel geld, waardoor men u kwalijk nam dat uw lopende rekeningen niet vereffend waren (CGVS 1, p.12). Dat druist dan ook in tegen uw verklaringen dat u nooit met iemand anders dan J. F. (...) contact had toen u geld transporteerde voor deze leningen (CGVS 2, p.17)."

Verzoekende partijen ondernemen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten.

Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat de angst van verzoeker gebaseerd is op het feit *“dat hij wordt gezocht door leden van deze organisatie die denken dat hij het land heeft verlaten nadat hij hun geld had verduisterd”* en dat J. F. om dezelfde reden het land verliet, tot het stellen dat de adjunct-commissaris-generaal een hele reeks opmerkingen van verzoeker gebruikte *“om deze uitspraken als belachelijk, niet serieus of onrealistisch te kwalificeren, terwijl ze alleen de omstandigheden weergeven waarin hij opereerde in het kader van Gota a Gota”*, tot het opperen dat niet wordt tegengesproken dat verzoeker maar één andere persoon hoefde te informeren dat de betaling niet was gedaan en door te geven aan de volgende persoon om een *“terugbetaling”* te vragen of een *“lening”* te geven en tot het wijzen op de leeftijd en de rijpheid van verzoeker ten tijde van de feiten in 2016, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke. Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Op basis van het geheel van de voorgaande overwegingen en vaststellingen kon de adjunct-commissaris-generaal op goede gronden besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat verzoeker ooit betrokken is geweest bij de *gota a gota* en dat een criminele organisatie het daarom op hem of zijn familie gemunt zou hebben.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven in hoofde van verzoeker volledig ongemoeid laten:

“Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u hebt verwezen naar een vrees voor de paramilitaire groeperingen en de guerrilla wiens activiteiten ertoe leidden dat jullie in 2007 intern ontheemd werden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.8). Uit jullie verklaringen blijkt evenwel niet dat er in jullie hoofde een actuele vrees bestaat jegens deze groepen die actief zijn in Tolima, en dat uw moeder nadrukkelijk verklaarde dat deze problemen los staan van jullie huidige verzoek om internationale bescherming (CGVS moeder, p.7).”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun problemen en vrees niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen op basis van voormelde landeninformatie als volgt over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c

Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Rekening houdend met de verklaringen van verzoekende partijen over hun herkomst uit Colombia, moet *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Marsella, in het departement Risaralda, worden beoordeeld, alwaar zij hun laatste verblijfplaats hadden voor hun vertrek uit Colombia (adm. doss. verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Verzoekster verklaarde daar te zijn geboren en alleen daar, steeds in hetzelfde huis, te hebben gewoond (adm. doss. verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 19 december 2018, p. 3).

Gelet op de voorgaande analyse, die door verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet wordt betwist, besluit de Raad dat er in de stad Marsella en in het departement Risaralda geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard.

Het in Marsella en in het departement Risaralda aanwezige crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Marsella en in het departement Risaralda, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. In zoverre verzoekende partijen, waar zij in hun enig middel de schending aanvoeren van het "grondigheidsbeginsel in de handelingen van de administratieve autoriteiten, de afwezigheid van tegenstrijdigheid in de gronden en beoordelingsfouten", doelen op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN